

En saadan Prisforskjæl vil, — skjøndt den kun udgjør en Brøkdæl af en Dre for det enkelte Glas — altid være stor nok til, at Apothekerne, som ved denne Vare ere Mellemandlere mellem Fabrikkerne og Forbrugerne, vilde tage fra Udlandet, ialtfald en saa stor Del af deres Forbrug, at det ikke kan lønne sig for de indenlandske Fabrikker at vedblive med de enkelte større Sorter, som forbruges i ringe Mængde, — endnu mindre, som nu, at holde Lager af alle Størrelser.

Den Nedsættelse i Prisen, som kan have ved det udenlandske Glas, vil dog kun komme Mellemandlerne, ikke Forbrugerne tilgode; thi i den Pris, som Apothekeren beregner for Glas og Flasker ved Udlæveringen, er indbefattet Arbejdspenge for Skylning og Rengjøring samt Prop og Stikette; men blandt disse Faktorer spiller en Prisnedsættelse paa selve Glasfæet af 10—12 % en saa ringe Rolle, at den ikke vil kunne bevirke nogen Prisnedsættelse for Forbrugeren.

Naar det anføres i Motiverne til Lovudkastet, at man har opgivet den hidtidige Søntring „mellem ordinære brune og grønne og andre simple, navnlig, hvide hule Glasvarer,“ fordi nævnte Søntring, foruden at være ufuldstændig, da der foruden brune og grønne ogsaa forekomme anderledes farvede, til de mest ordinære Glasvarer hørende Gjenstande, ogsaa har viist sig meget lidet heldig i Praxis, idet Grændsen imellem grønne Varer (Nr. 79) og hvide Varer (Nr. 83) er omtrent ubestemmelig, — skulle vi tillade os at bemærke, at vi vel have hørt omtale, at man har fortoldet lysegrønne (halvhvide) og endog gule (under Benævnelse brune) Medicinglas og lignende Glas som almindelige Bouteiller (Pos. Nr. 79), men for faavildt Saadant har fundet Sted — hvad dog neppe har været Tilfældet uden maaste i de sidste 10 Aar —, tillade vi os at formene, at det er en Fortolkning af Lovbæsenet, som ikke stemmer med Lovens Mening. Det fremgaar tydeligt nok af, at der, som nærmere Oplysning for „ordinære brune og grønne hule Glasvarer“ er tilføjet „saasom Bouteiller, Mælkekar og Retorter“ kun kan være ment ordinære Varer af de Sorter og Farver, som i Almindelighed forfærdiges i Bouteillehytter. At Retorter ere medtagne, er formodentlig af Hensyn til deres Anvendelse i Laboratorierne, eller maaste fordi de i tidligere Tid ofte forfærdigedes i Vinduesglasfabrikkerne, hvis Tilvirkninger ere hensejerte til samme Position. Nu for Tiden er Anvendelsen af dem saa ringe, at det er temmelig ligegyldigt, hvortil de hensejeres. Men at Farven skulde lægges til Grund for Søntringen, har vistnok aldrig været Lovens Mening; de ovenfor omtalte gule Glas, (der skulde være fortolde som brune), ere saaledes forfærdigede af samme Masse som almindelig Hvidtglas, men som ved en Farve-Tilfætning er farvet gul (eller brun). Det er altsaa Glas, som komme dyrere end almindelige hvide Glas af samme Form, og som der virkelig ingen Grund er til at fortolde til en lavere Satz end disse. Heller ikke ved den Søntring, som Udcastet foreslaar, vil man kunne forebygge Tvivlsførgsmaal. Hvorledes skulde f. Ex. Glas og Flasker med indslæbne Proppe fortolde? Og saa disse Glas og Flasker bruges til Udlævering til Medicamenter; i de større Størrelser bruges de som Standflasker og Standglas i Apothekerne. Ved lidet velvillig Fortolkning vilde formodentlig ogsaa disse Varer kunne komme ind under Lovudkastets Nr. 43, til 2 Dre pr. Pd., hvilket dog vist neppe er Meningen.

Glasfabrikationen falder i 4 Hovedafdelinger: Grøntglasfabrikationen, hvortil hører Alt, hvad der forfærdiges af Bouteilleglas uden Hensyn til Farven, Hvidtglasfabrikationen, hvortil hører alle Slags hvide og farvede Varer, Vinduesglasfabrikationen og Speilglasfabrikationen (støbte). — At sondre mellem, hvad der hører til hver af disse Afdelinger, medfører ingen Vanfærlighed, og det Naturligste vilde maaste være, om ogsaa Goldsagterne grupperede sig om disse Hovedafdelinger; men ogsaa efter den nugældende Lov er der ingen virkelig Vanfærlighed ved Søntringen, naar kun Position Nr. 79 maa blive fortolket saaledes, som den oprindelig har været ment.

Med Hensyn til Udcastets Henvisning til den Lettelse, som vil tilflyde Glasfabrikationen af den foreslaaede Goldfrihed for Naamateriale, maa vi bemærke, at det eneste Materiale, hvorved Ophævelsen af Tollden kan have nogen Betydning, er Stenful, og at denne Forbæl da ialtfald ikke kan komme de Fabrikker tilgode, der, som f. Ex. Holmegaard Glasværk, anvende Løv. For de Glasfabrikker, som anvende Kul, vil Ophævelsen af Tollden for dette Materiale vel nok have nogen Betydning med Hensyn til Bouteillefabrikationen. For de smaa gangbare Sorter af Medicinglas og Medicinflasker vil den derimod, som allerede anført, være af en aldeles forsvindende Betydning paa Grund af den ringe Mængde af Materiale, der anvendes til denne Vare.

Der produceres her i Landet af Medicinglas og Medicinflasker (og i langt overveienende Antal af de mindre Størrelser) aarlig ca. 1,200,000 à 1,500,000 Stk. til Værdi 45 à 50,000 Kr.; af andre Glasvarer, som vilde komme ind under samme Goldposition kan Produktionen anslaaes til Værdi ca. 12,000 Kr., ialt altsaa ca. 60,000 Kr., som vil gaa tabt for den indenlandske Fabrikation. Priserne for disse Glas ere paa Grund af den indenlandske Konkurrence nedbragte saameget, at de under de forhen omtalte for Fabrikationen uheldige Arbejdsforhold kun give ringe Forbæl; men Produktionen af disse Varer vil ikke kunne erstattes ved Produktionen af andre Varer, da der ved de indenlandske Fabrikker allerede produceres fuldt ud, hvad der her i Landet kan sælges af ordnære Hvidtglasvarer. Da, som tidligere omtalt, neppe nogen anden Fabrikation her i Landet er